

עפ"ת 4966/01/21 - גבראל בן מוחה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4966-01-21 בן מוחה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 475741/2016

בפני כבוד השופט מאזן דאוד
המערער
נגד
המשיבה
גבראל בן מוחה ע"י עו"ד ארבל עמי-גאי
מדינת ישראל ע"י עו"ד רונית סופר

פסק דין מבוא:

1. לפניי ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בחדרה (להלן: "בית משפט קמא"), אשר ניתנה ביום 26.8.20 ע"י כב' השופט א. אחטר, בתיק ת"ד 11705-08-17.
2. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של **סטייה מנתיב נסיעה**, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות תעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"); **נהיגה בקלות ראש**, עבירה על סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, (להלן: "**הפקודה**"); וכן **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף**, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות.

ההלך בבית משפט קמא:

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.11.16, סמוך לשעה 16:05, נהג המערער רכב פרטי מסוג פורד (להלן: "**רכב המערער**") בכביש 6, בנתיב השמאלי מבין שניים, מכיוון דרום לצפון, ק"מ 184.6 או בסמוך לכך. פורד
4. בכתב האישום נטען כי הכביש במקום תקין, ראות טובה, אור יום, כביש דו סיטרי, שני נתיבים לכל כיוון, דרך שאינה עירונית.
5. באותה עת, במקום הנ"ל, מאחורי ובכיוון רכב המערער נסע אופנוע מסוג הונדה מספר 5289457 (להלן: "**אופנוע א**") אשר היה נהוג בידי מוחמד קורד. במקביל ומשמאל לאופנוע א' נסע אופנוע מסוג סוזוקי

מספר 1331570 (להלן: "אופנוע ב") אשר היה נהוג בידי אחמד ברכה. באותה עת, מאחורי ובכיוון אופנועים א ו- ב נסע אופנוע מסוג סוזוקי מספר 3789224 (להלן: "אופנוע ג") אשר היה נהוג בידי מוחמד דבש.

6. המערער נהג ברכבו בקלות ראש, בכך שסטה עם רכבו לנתיב הימני ובעת שהאופנועים א ו- ב' ביצעו עקיפה והיו במקביל לרכבו, סטה המערער בצורה חדה שמאלה לנתיב השמאלי ופגע עם צד שמאל של רכבו בדופן ימין של אופנועים א' ו- ב' וחסם את דרכו של אופנוע ג' אשר התנגש ברכב המערער חזית אחור (להלן: "התאונה").

7. כתוצאה מהתאונה, רכב המערער והאופנועים א'-ג' ניזוקו. המערער נחבל בגופו ונזקק לטיפול רפואי. לרכבי האופנועים המעורבים נגרמו חבלות של ממש:

לאחמד ברכה נגרם שבר פריקה של ראש ראדיוס, שבר ניתוק מינימאלי, שבר מרוסק של אולנה, שבר של קצה עליון במפרק, שבר של משטח מפרקי, שבר L4 ועבר ניתוח בהרדמה כללית ושחזור שבר עם פלטה וקיבוע ברגים.

למוחמד קורד, נגרם שבר גליל מרכזי באצבע 5, שבר בצלע 12, שבר רדיוס, שפשופים מרובים בבטן, בגב, בעכוז ובירך, בברך ימין חסר עור כ- 4 ס"מ בקוטר ועבר שני ניתוחים בהרדמה כללית, שחזור שבר עם פלטה וקיבוע ברגים וקיבוע אצבע 5 באמצעות מסמרים.

למוחמד דגש נגרמו שפשופים נרחבים באזור הברכיים ואמה שמאל.

8. כתב האישום הוגש ביום 31.8.17 והמערער השיב לכתב האישום ביום 7.10.18, קרי כעבור כשנה, זאת לאחר שהיה התליית הליכים לצורך איתור המערער וזימונו.

בתשובתו לכתב האישום הודה המערער, באמצעות בא כוחו, כי נהג ברכבו במועד ובשעה המופיעים בכתב האישום, אך כפר בעבירות המיוחסות לו וטען כי רוכבי האופנועים א', ב' ו- ג' נהגו בניגוד לחוקי התנועה וגרמו לתאונה המצערת - עמ' 5 לפרוטוקול מיום 7.10.18, שורות 12-13.

ביום 22.1.19 הגיש המערער בקשה לתיקון תשובתו לאישום, במסגרתה טען כי "האחריות להתרחשות התאונה נופלת אף לפתחו של נהג רכב מסחרית לבנה שגרר עגלה, אשר נהג באותה עת במקום מושא עובדות כתב האישום, בניגוד לחוקי התנועה וגרם לתאונה".

9. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסכמה לפיה בית משפט קמא יצפה תחילה בסרטון ממצלמת כביש 6 המתעד את התאונה עצמה (להלן: "הסרטון").

10. בית המשפט קמא צפה בסרטון, שמע את ראיות הצדדים, בחן את מוצגי התביעה וההגנה והרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בגין תאונת דרכים אשר אירעה בחודש נובמבר 2016 שכתוצאה ממנה ניזוקו רכב המערער והאופנועים א'-ג'. המערער נחבל בגופו ונזקק לטיפול רפואי ואילו רוכבי האופנועים א'-ג' נפגעו ונגרמו להם חבלות של ממש.

11. בית משפט קמא קבע כי המשיבה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס למערער בכתב האישום והדגיש כי הכרעת דינו התבססה הן על סרטון התאונה אשר סייע רבות להערכת העדויות והן על מהימנות העדים וקביעת הממצאים בנקודות השנויות במחלוקת.

12. עוד קבע בית משפט קמא כי עדויות המשיבה אמינות עליו, מגובות בדוחות, מגובות בסרטון ובעלות הגיון פנימי וכי גרסת ההגנה לא יוצרת ספק סביר והמערער סתר עצמו רבות בנקודות מהותיות והתחמק ממתן מענה בנקודות רבות אחרות וכי גרסתו אינה מתיישבת עם המציאות.

13. בשלב הטיעונים לעונש, לאחר שמעית עדי האופי ולאחר שבאו הצדדים בדברים ביניהם ושמעו המלצת בית משפט קמא, הודיעו כי הגיעו להסדר טיעון מוסכם לעניין העונש.

14. בית משפט קמא לאחר ששמע טיעוני הצדדים, קבע כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הינו סביר מידתי ומאוזן ולכן החליט לכבד אותו והטיל על המערער ביום 2.12.20 את העונשים הבאים:

6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות (החל מיום 7.1.20); 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; 36 חודשי פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בניכוי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי של 6 חודשים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 שנים; וקנס בסך 1,000 ₪, כמפורט בגזר הדין.

15. הערעור מופנה כנגד הרשעתו של המערער בלבד.

16. ביום 4.1.21 ולבקשת המערער, עיכבתי ביצוע רכיב המאסר שירוצה בעבודות שירות עד מתן פסק הדין.

טענות הצדדים:

17. המערער פירט את טענותיו בנימוקי הערעור הכתובים עליהן חזר בטיעון בפניי.

18. טיעונו הראשון של המערער התמקד באחריות נהג רכב מימין שקיפד את זכות הקדימה של המערער, כך לטענת המערער. הטיעון השני התמקד באחריות האופנועים - רוכבי האופנועים א' עד ג' אשר לטענתו נסעו

בנתיב השמאלי, זה לצד זה בניגוד לתקנות וביצעו עקיפה מסוכנת.

המערער טען כי הואיל ובית משפט קמא קבע כי יש לאמץ את עדות מומחה ההגנה באשר למיקום התאונה ומספר הנתיבים באותו מקום, כפי שגם ניתן להתרשם מהסרטון, הרי שהיה על הרכב מימין שנתיב נסיעתו הסתיים לתת זכות קדימה למערער טרם השתלב לנתיב נסיעתו ומשלא עשה כן קיפד את זכותו של המערער וגרם לתאונה.

19. בטעונו בפניי הדגיש המערער כי בית משפט קמא שגה שגיאה קשה עת קבע כי המערער היה צריך לתת לרכב מצד ימין - המסחרי/הג'יפ הגורר עגלה להשלים את ההתמזגות. לטענת המערער זכות קדימה לפי תקנה 64 לתקנות לא קשורה לרכב שנמצא מצד ימין. עוד טען המערער בפניי כי שגה בית משפט קמא שהכשיר את הנסיעה של האופנועים שנהגו בניגוד לכללי הדרך בניגוד לתקנה 122 לתקנות.

20. לטענת המערער, העובדה שתשובתו לכתב האישום ניתנה "בשתי פעימות" טרם שמיעת הראיות, אינה משליכה על מהימנות המערער וכי קביעת בית משפט קמא שמדובר בכבישת גרסתו של המערער הינה מוטעית ועומדת בסתירה לאמור בהלכת נחמני שניתנה בע"פ 6813/16 **נחמני נגד מ"י** (ניתנה ביום 17.9.18).

21. אשר למחדלי חקירה טען המערער כי המשטרה לא עשתה כל מאמץ סביר לאתר את נהג הרכב המסחרי/הג'יפ מימין, שהיה בעל נגיעה ישירה לתאונה וכי מחדל זה יש בו כדי להעלות ספק סביר באשמת המערער ופגיעה בהגנתו כי לטענת המערער מומחה ההגנה התייחס לאחריות נהג הרכב הזה כגורם עיקרי לתאונה.

22. בסיכום דבריו, טען המערער כי יש לזכות אותו ולבטל את העונש שהוטל עליו. המערער ביקש מבית המשפט לאמץ את חוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה ולקבוע כי הגורם לתאונה הוא נהג הרכב מימין (הרכב המסחרי כהגדרת המערער או הג'יפ הגורר עגלה כהגדרת בית משפט קמא), שנהג ברשלנות חמורה ובניגוד לכללי הדרך ולא נתן למערער זכות קדימה.

23. עוד טען המערער כי אף האופנועים נהגו ברשלנות חמורה עת נסעו בניגוד לתקנות וכללי הדרך וסיכנו את הנהגים בכביש. המערער ציין כי מימין רכב המערער נדחק ע"י הרכב שמימינו, בעוד שמשמאלו נוסעים במהירות גבוהה שלושה אופנועים באותו נתיב, זה לצד זה, בצורה רשלנית, תוך ביצוע עקיפה מסוכנת בנקודה הספציפית בה אירעה התאונה, לכן, כך לטענת המערער המדובר בתאונה בלתי נמנעת וכי המערער לא נהג בקלות ראש ולא הוא שגרם לתאונה.

24. לחילופין טען המערער כי הנהיגה הרשלנית של כלי הרכב המעורבים בתאונה (הרכב מימין והאופנועים), שהביאה להתרחשות התאונה ותוצאותיה יש בה כדי להשפיע על העונש שהושת על המערער.

25. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. המשיבה ציינה כי תיק זה התנהל באופן מלא בפני בית משפט קמא ששמע את כלל העדים כולל השוטר הבוחן ורוכבי האופנועים, צפה בסרטון, העדיף את עדי התביעה ודחה את גרסת המערער ומסקנותיו של מומחה ההגנה, וביסס את הכרעתו על ממצאי מהימנות וממצאים שבעובדה, שאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן.

26. לעניין הסרטון, טענה המשיבה כי הסרטון אכן נותן תיעוד מלא לאופן התרחשות התאונה וכי הממצאים בשטח מתווספים אליו ומדגישים עד כמה הסרטון אוטנטי ומשקף את שאירע.

27. אשר לטענת המערער כי הרכב מימין לא נתן זכות קדימה למערער, ציינה המשיבה כי בפועל כפי שבית משפט קמא ציין נהג הרכב מימין נסע לפני המערער כ- 10 שניות מלאות ולמעשה התמזג בנתיב הימני, לא סטה ממסלולו, נשאר יציב בנתיב וכי המערער הוא זה שהתקדם לעברו וסטה לכיוונו בלי שום סיבה ברורה.

28. המשיבה ציינה כי טענת המערער שרוכבי האופנועים הפרו תקנה 122 ונהגו באופן רשלני עלתה לראשונה רק בשלב הערעור וכי רוכבי האופנועים נחקרו ולא אומתו עם תקנה זו שלכאורה הפרו. גם לגופו של עניין, טענה המשיבה כי בית משפט קמא קבע כי רוכבי האופנועים לא הביאו לקרות התאונה וכי כעולה מצפייה בסרטון הם נסעו בצורה שקולה בנתיב השמאלי בזה אחר זה או בזה לצד זה וכי המערער הוא שסטה לנתיב נסיעתם ופגע בהם.

29. אשר לעונש, טענה ב"כ המשיבה כי העונש שהושת על המערער ניתן במסגרת הסדר טיעון מוסכם שהינו מקל ומשקף את חלוף הזמן מהתאונה וטענת המערער לעניין הנסיבות המיוחדות של המערער. המשיבה ציינה כי העונש לא משקף לטעמה את עברו הפלילי המכביד של המערער שכולל 77 הרשעות קודמות ביניהן הרשעה משנת 2018 בגין עבירה של סטייה מנתיב, דבר המעיד על כך שהמערער לא הפיק לקחים מהתאונה נשוא תיק זה שהתרחשה בשנת 2016.

דין והכרעה:

30. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ונימוקיה, בפסק דינו של בית משפט קמא, צפיתי בסרטון ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.

31. סבורני כי אין כל מקום להתערב בהכרעת דינו המפורטת והמנומקת של בית משפט קמא אשר התייחס בהרחבה לטענות שהעלה המערער והגיע למסקנות תוך שהוא מבסס את הכרעתו על פי ממצאי מהימנות וממצאים שבעובדה, ולאחר צפייה בסרטון המתעד את התאונה - לעניין התערבות בקביעות שבעובדה ובממצאי מהימנות ראו ע"פ 9216/03 אלרז נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.1.06); ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 28.5.07); ע"פ 1353/07 מחאמיד נגד מדינת ישראל, (ניתן ביום 17.3.08); ע"פ 5145/12 סאבר אבו זאיד נ' מדינת ישראל (28/01/13); ע"פ 3617/13 טייטל נגד מדינת ישראל

(28/06/16).

ראו גם ע"פ 3506/13 דוד הבי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 12.1.16), שבו נקבע כי:

"כידוע, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בממצאים שבעובדה ובקביעות מהימנות אותם קבעה הערכאה הדיונית הנהנית מן היתרון שבהתרשמות הבלתי אמצעית מן העדים וממכלול הראיות. התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות היא מצומצמת למקרים החריגים בהם קביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית אינן מתקבלות על הדעת, כאשר גלוי כי נפלה שגגה מהותית ובולטת בקביעות בית המשפט, או כאשר מתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר שנתנה הערכאה הדיונית את דעתה עליהן" (שם, פסקה 148).

32. כאמור, בית משפט קמא נתן אמון בעדויות המשיבה ועל יסוד עדויות אלו ובהתבסס גם על הדוחות והסרטון, הרשיע את המערער כמי שנהג ברשלנות תוך סטייה מנתיב נסיעה וגרימת חבלה של ממש וכידוע הלכה היא שבעניינים כגון דא, ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב, למעט מקרים חריגים.

איני סבור כי עניינו של המערער נמנה עם המקרים החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות ודי בכך כדי לדחות את הערעור לעניין הכרעת הדין.

33. אשר לגרסת המערער, קבע בית משפט קמא כי עדות המערער "מועצמת, שקרית לחלוטין ואיננה מתיישבת עם גרסאות אחרות של הנאשם (המערער) עצמו כמו גם סותרות לחלוטין את הנראה בסרטון. עדות המומחה מטעמו, על אף שצדק במספר הנתיבים, הרי שיתר חוות דעתו מוטעה, מוטעית ואיננה מבוססת" - עמ' 17 להכרעת הדין.

עוד קבע בית משפט קמא כי מסקנות מומחה ההגנה אינן מקובלות עליו ודחה אותן.

34. המערער לא הראה קיומה של סיבה שאינה תלויה בו לסטייה מנתיב נסיעתו וגרימת התאונה. על כן, די בכך כדי לבסס הרשעתו בדין לנהיגה רשלנית, גרימת התאונה ולתוצאותיה.

סעיף 62(2) לפקודה קובע כי:

"העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61 (א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61 (א)(1) לחוק העונשין:

(1)...

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימאלית שנקבעה; "...

יש לציין כי המשיבה יחסה למערער גם עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות והקובעת כי:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

35. המערער סטה מנתיב נסיעתו ללא כל סיבה סבירה וגרם לתאונה, כאשר הטעם לסטייה אינו נעוץ בכשל מכאני או בתנאי הדרך, אלא באופן נהיגתו של המערער שלא נהג כפי שנהג סביר היה חייב לנהוג, כך שחל בענייננו "כלל הדרך" אשר נקבע ברע"פ 1713/93 **משה בן יצחק בוקובזה נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 7.6.1993) (להלן: "פסק דין בוקובזה"), ואשר מוביל לאותה מסקנה אליה הגיע בית משפט קמא.

בפסק דין בוקובזה נקבע כי לעולם חובת ההוכחה רובצת לפתחה של המאשימה, אך משהוכח כי המערער סטה מנתיב לנתיב, נוצרת הנחה כי הנהג התרשל ובכך עומדת המאשימה בנטל הבאת הראיות ומשלב זה עוברת חובת ההוכחה לנאשם - לענין זה ראוי להפנות גם לע"פ 3914/05 **אלחרר נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.08), שם נקבע כי:

"כאשר אשמתו של נאשם נלמדת ומוכחת לכאורה מכוחן של הראיות שהובאו נגדו, עובר הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר המתיישב עם חומר הראיות ועומד במבחן השכל הישר... הנטל הטקטי אינו משנה את נטלי ההוכחה המקובלים בהליך הפלילי. נטל השכנוע באשמתו של המערער מעל לספק סביר נותר על כתפי המשיבה עד לסיום ההליך. יחד עם זאת, מקום שבו "הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראייה לחובתו, והנאשם אינו מנסה כלל להמציא הסבר מצדו לעובדות שהוכחו, או שהוא בודה מליבו דברים שאין להם שחר, רשאי בית המשפט, בתנאים מסוימים, לקבוע על סמך כל זה את אשמת הנאשם..."

כך גם בענייננו, המערער לא הצליח להרים את הנטל הטקטי כדי להטיל ספק סביר בראיות נגדו ולא הציג הסבר חילופי סביר והמתקבל על הדעת. לכן, עצם הסטייה מנתיב נסיעתו מהווה הוכחה לכאורה לרשלנותו של המערער ובהעדר הסבר סביר יש לקבוע כי הוכחה נהיגתו הרשלנית - ראו פסק דין בוקובזה וכן רע"פ 489/03 **דרעי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.3.03).

36. אשר לטענת מחדלי חקירה הבהיר בית משפט קמא כי הג'יפ אותו מכנה המערער רכב מסחרי/משאית לא היה מעורב בתאונה ולא גרם לה, והדגיש כי יש די ראיות בתיק דן המוכיחות את אחריות

המערער מעבר לספק סביר, כך שאין בהעדר ראיה הנובע ממחדל חקירתי לו טוען המערער כדי לסייע לו בביסוס ספק סביר - ראו לעניין זה ע"פ 54/11 מאור נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 7.3.12); ראו גם ע"פ 1645/09 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.9.09); ע"פ 10943/05 אברהם (ברמו) לוי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 3.3.08); ע"פ 4223/07 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 29.11.07).

עוד קבע בית משפט קמא כי:

"לזכות הקדימה של הנוסע בנתיב האמצעי בעת התמזגות עם הנתיב הימני לא היה ולא מאום עם התנהגותו של הנאשם (המערער) בכביש כפי שתועדה. הנאשם (המערער) החל בעקיפת הג'יפ בסמוך מאוד עד מאוד לנקודת ההתמזגות אך לא השלים עקיפה זו וחלף התמקד דווקא בנעשה לשמאלו נצמד לימניו ללא כל סיבה עד שלא שם לב שהוא עתיד להתנגש בג'יפ. במטרה למנוע זאת סטה בחדות לכיוון השני וגרם לתאונה" - עמ' 15 להכרעת הדין.

37. הכרעת הדין של בית משפט קמא מבוססת על ראיות טובות, מנומקת ומפורטת כדבעי, לכן לא מצאתי מקום להתערב בקביעות העובדתיות של בית משפט קמא ואני מחליט לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

38. לעניין העונש, הגם שלא הוגש ערעור על חומרת העונש סבורני כי העונש שהושת אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים ושמצדיקה התערבות ערכאת הערעור והוא אף נוטה לקולא - לעניין זה ראו למשל ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (ניתן ביום 3.7.06); ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (ניתן 3.2.1998); ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 29.1.09); וע"פ 6681/09 אלחטיב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.1.10).

39. ראוי לציין כי העונש ניתן במסגרת הסדר טיעון מוסכם שאליו הגיעו הצדדים ובית משפט קמא כיבד את ההסדר לאחר שקבע כי ההסדר סביר, מידתי ומאוזן, והטיל על המערער את העונש המוסכם על הצדדים כמפורט בגזר הדין.

40. לכן אין כל מקום לטענת המערער כי הנהיגה הרשלנית של רוכבי האופנועים או של הרכב מימין שגרמה להתרחשות התאונה, יש בה להשפיע על העונש שהוטל על המערער. יתרה מזו בית משפט קמא קבע ובצדק כי רוכבי האופנועים לא הביאו לקרות התאונה וכי כעולה מצפייה בסרטון, ברגע התאונה, הם נסעו בצורה שקולה בנתיב השמאלי בזה אחר זה או בזה לצד זה וכי המערער הוא שסטה לנתיב נסיעתם ופגע בהם.

41. סוף דבר, אני דוחה את הערעור.

42. צו עיכוב ביצוע רכיב עונש המאסר שירוצה בעבודות שירות, בטל בזה ועל המערער להתייצב ביום 10.3.21

לתחילת ריצוי עבודות השירות בשעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות
לצורך קליטתו. שירות במפקדת מחוז מרכז ברמלה,

ניתן היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.